

som da foresloges, og som jo kun vilde være i Overensstemmelse med den Affattelse, som midlertidige Finantslove have havt nu i over en Menneskealder, uden at man for i den sidste Tid har taget Forargelse deraf, men af en anden Grund, som jeg senere skal komme til. Vel erkjender jeg naturligvis Rigtigheden af, hvad der er blevet gjort gjældende med stor Styrke saavel af den høitærede Finantsminister som ogsaa andetsteds, at den Affattelse, som de hidtil gjældende midlertidige Finantslove have havt, har givet Anledning til Strid. Jeg tør ikke nægte dette, da det er vist, at de have givet Anledning til Meningsforskjel og Strid, og det vel ogsaa maa erkjendes, at de kunne give Anledning dertil. Men ligesom det er ganske vist, at en hvilken som helst Affattelse af en sliq midlertidig Lov, saaledes som allerede udviklet blandt Andet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), ikke ret vel kan foretages saaledes, at enhver Mulighed for Tvivl skulde være udelukket, og ligesom det er vist, at naar man i almindelige vage Udtryk skal give en almindelig Bemyndigelse til at afholde Udgifter, vil der ikke blot med Hensyn til de almindelige Synspunkter, men særlig ogsaa med Hensyn til de enkelte Detailspørgsmaal kunne opstaa en hel Del Tvivl — ligesom det forekommer mig, at dette maa erkjendes, saaledes er jeg ogsaa af den Mening, at det overhovedet ikke er af sær praktisk Betydning nu at fremstaafe en anden Affattelse. Vel er det blevet sagt, at her forelaa det eiendommelige Tilfælde, at Striden havde viist sig, og at det er en eiendommelige Fordring at stille til Regjeringen, at den skulde modtage en Bevillingslov, hvorom det paa Forhaand vidstes, at Rigsdagens to Afdelinger var uenige, hvad Forstaelsen angaar. Her til kan jeg ikke Andet end svare, hvad der er blevet sagt fra flere forskjellige Sider, at en saadan Uenighed først har viist sig og faaet praktisk Betydning, da den midlertidige Finantslov skiftede Karakter, da den blev begrebsstridig, da den blev Noget, som den efter sit eget Væsen ikke skulde eller burde nogensinde være bleven. Thi en midlertidig Finantslov, som gjælder for evig, for al den Tid, hvori en Finantslov overhovedet løber, er meningsløs, den er begrebsstridig. At der altsaa er opstaaet Strid som Følge

deraf, kan jeg ikke tillægge nogen praktisk Betydning, thi jeg gaar sikkert ud fra den Forventning, at der ikke mere nogensinde vil blive Spørgsmaal om en midlertidig Finantslov, som skal være midlertidig og dog gjælde for hele Finantsaaret, eller som skulde være indrettet saaledes, at den uden Fornøjelse af Lovgivningsmagten kunde komme til at gjælde for hele Finantsaaret, og kun i et saadant Tilfælde tror jeg, at Banskeligheden opstaa. Ganske vist kan der ogsaa, naar en midlertidig Finantslov kommer til at gjælde for en ikke ganske kort Tid, for 1, 2 eller 3 Maaneder eller maaske længere, opstaa forskjellige Tvivl og praktiske Banskeligheder, men jeg nærer slet ingen Tvivl om, at en loyal Gjennemførelse af en midlertidig Finantslov ikke vil give Anledning til nogen Strid af Betydning, naar vel at mærke den midlertidige Finantslov i Finantsaarets Løb vil blive afløst af en endelig Finantslov, som dækker alle de forskjellige Poster, og det er dette, som jeg mener, at man er berettiget til at gaa ud fra vil ske i Fremtiden. Hvor megen Interesse det end derfor i og for sig kan siges at have at finde en korretere Affattelsesform end den hidtil brugte, forekommer det mig dog, at Interessen er, om jeg saa maa sige, mere theoretisk, og at Hensynet dertil maa vige for det praktiske Hensyn, som er, naar man har Brug derfor, at staafe en saadan Nødhjælp til Stede, som en midlertidig Finantslov er. Og hvis man ved at fordybe sig i skarpsindige Underøgelser om, hvorledes en midlertidig Finantslov rettest bør være affattet, ogsaa udsætter sig for, at det praktiske, det nødvendige Maal, nemlig Tilvebringelsen af en midlertidig Finantslov, glipper, da tror jeg, at man ikke kan siges at have baaret sig ad paa en fyldbetgørende Maade. Jeg vilde altsaa i og for sig meget vel kunne have taget den midlertidige Finantslov i den Skikkelse, som disse Love nu have havt i saa mange Aar, og naar jeg ikke desto mindre ikke stemte for det omtalte Forslag, var det af Hensyn til det andet Thing. Det har ikke kunnet være underkastet Tvivl for mit Vedkommende, at saaledes som Stillingen var bleven, efterat Ministeriet havde forelagt Forslaget til en midlertidig Finantslov i en anden Skikkelse, væsentlig paa Grund af de Udta-